

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 28.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874648832/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

denne i Farten tabte Sølvskindsbuen af Hovedet og den korte Pibe ud af Mundvigen og saaledes maatte opgive den ædle Væddestrud, under hvilken den Kalv, der laa bunden med Hovedet ud over Bagsnækken, brølede, som gjaldt det Livet.

Frøken Sperling havde naturligvis faaet sin Gaug hos Præsten som i alle Byens gode Huse. Det var en Art finere Rende-kælling. Graadig og slikvorn, som hun var, havde hun snart læret af, at Præstens Kusine, der havde holdt Hus for ham siden hans Kones Død, serverede ypperlige hjemmebagte Makroner og sød Muskatvin for de formiddagsbesøgende. Ved sit første Besøg havde hun overdænget Pastor Alstrup med Smiger, som denne var altfor dannet og smagfuld en Mand til at tage for gode Varer. Han kunde ikke lide Frøken Sperling og saa' jo snart tværs igennem hende. Han indtog da en tilbageholdende høflig Stilling lige over for hende og besvarede hendes kærtegnende Ord med et ironisk Smil og et Skuldertræk, men holdt dog sin Adfærd i en saadan Tvefydighed, at hun tog det for en overlegen Mands lige over for et barnligt Gemyt, — for jeg er og bliver immer et Barn, sagde hun, og salig Grandmama, Kammerherreinden, sagde ogsaa lidt: *Adelaide, tu ne grandiras jamais.*

Mandag Formiddag sad Frøken Sperling i Præstegaarden, gnaskede paa sine Makroner og nippede til sin Muskatvin, medens hun samtalede med Præstens Kusine. Det var en høj, færladen Dame med et stereotyp, koldt og klogt Smil paa sit Ansigt. Hendes Mand havde været Grosserer og gjorde i sin Tid en vis Figur i den københavnske merkantile Verden, men en pludselig Fallit viste, at hele hans Forretning havde været bygget paa Svindleri; selv var han rejst bort, og i fem Aar havde ingen hørt noget til ham. Hans Kone maatte da tage til Takke med at leve i sin Præsters Hus, som hun forestod med Dygtighed og Smag, men Præsten og hun sympatiserede ikke; det opdagedes snart.

— Det var dog en mageløs Tale, Pastoren holdt i Søndags, sagde Frøken Sperling tyggende.

— Det er det jo altid, svarede Fru Krause med et Smil, der lignede en Grimace.

— Ja det er fuldkommen sandt, men det, man kalder Ængspiration, kan dog somme Tider være stærkere, mere saadan kongsangtreret end til andre Tider.

— Aa ja, det kan den vel.

— De er vist ingen flittig Kirkegængerske, Fru Krause? sagde Frøkenen i en kælne bebrejdende Tone, lagde Hovedet paa Siden

og truede indsmigrende med sin tynde Pegelinger, der lignede en Hønsetaa.

— Nej, og det maa Menigheden være mig taknemmelig for.

— Men, hvordan, kære Frue?

— Min Fætter skal altid, før han prædiker, have sig en engelsk Bocef med Spejlæg; uden den Bocef kan han ikke blive beaaudet; den maa jeg sørge for. De ser altså, at jeg paa en Maade er Skyld i den Begejstring, hans Tale vækker.

— Gud, hvor kan De nænne at være saa rædsom ironisk? Men De er uageløs morsom, hahaha . . . Jeg maa virkelig have én til af Deres velsignede Makroner; hvor kan De dog faa dem saa sprøde?

I dette Øjeblik aabnedes Døren til Sideværelset, og Pastor Alstrup viste sig. Frøken Sperling sprang op fra sit Sæde, lagde efter Hovedet paa Siden, kneb Øjnene sammen med det mest smægtende Udtryk og raabte:

— Der har vi nu vor kære, kære Pastor.

— Naa, tag det med Ro, lille Frøken! sagde Præsten, idet han nikkede til hende.

— Tak for Deres velsignelsesrige Ord i Gaar; jeg har aandelig Næring nok af dem i hele Ugen.

— Det glæder mig, sagde Præsten med et overdrevent dybt Bæk.

— Lagde Pastoren ikke Mærke til en ny Tilhørerinde i Gaar?

— Kære Frøken, det er mig umuligt at kontrolere . . .

— Nej, naturligvis, naar alle Pastorens Tanker er rettede saadan opad — (Frøkenen vendte Øjnene mod Lysekronen i Loftet). —

— Hvem mener De for Resten?

— Den lille unge Enke, Fru Staal.

— Ja saa — hm, sagde Præsten og lod, som han søgte at orientere sig . . . Enken efter en Godsforvalter?

— En Skovrider.

— Rigtig. Ja det er en nydelig ung Kone.

— Ikke sandt? Det var min Skyld, hun gik i Kirke; jeg stræber ogsaa efter fattig Læjlighed at fange Sjæle, men jeg kan kun gøre saa lidt. Hun er endnu helt optaget af Sorgen over sin Mands Død og trænger vist inderlig til Sjælesorg.

— Aa, lod nu Fru Krauses tørre Stemme, Manden var jo saa gammel, at han godt kunde have været hendes Fader.